Пише: Владимир J. Конечни
петак, 02 октобар 2009 23:31

У овом цивилизацијском тренутку, велика већина људи ће се мање или више искрено сложити са тврдњом да идеје демократије и једнакости обухватају и сам људски живот, у егзистенцијалном смислу. То значи да је *сваки* људски живот јединствен и особит – и *једнако вредан*
и важан као сваки други. Нарочито они у јавном животу, на пример, политичари, уредници и новинари, свакодневно се, бар имплицитно, утркују да пригрле и огласе принципе демократске једнакости и светости сваког живота. Међутим, кад сам о свему томе разговарао с једним шумадијским фармером на Бајлонијевој пијаци који је продавао, како рече Милутин, у локалном дијалекту, «шљиве à la Динкић», чуо сам ово: «То су само лепе речи. Камо да је тако…».

И наравно да је у праву, тај наш човек, који кад гуцне ракијицу на пијаци, наздрави «за Бога и Краља»; тај трећи Милутин, који је чистом биолошко-будистичком срећом избегао судбину неких других Милутина – и Бојића (кроз Албанију, на Крфу и у Солуну) и оног другог, дубоко у недрима Данка Поповића – презреном од стране критичарских шегрта.

Зашто је у праву? Зато што: (а) као хришћанин исконски разуме идеју једнакости људских живота; (б) у свом животу у овој земљи је видео и чуо само усаглашене лажи од политичара и новинара; (в) у својој садашњици види да се неки животи, и смрти, сматрају много важнији од других, чак и кад су људи у питању слични у смислу да нису остварили ни светско ни локално «важно» постигнуће; и (д) што су постојање и крај једних, владајући политички и новинарски «фактори» (на пр. један «угледан» београдски дневник) узвисили на национални дан жалости, а за друга насилна и стравична убиства, *чак и она која нас директно додирују,* их баш брига («политички постављена сива еминенција није наредила, па не можемо ваљда без тог налога…»).

Шта би Милутин рекао да се на првој страни угледног дневника појавила фотографија девојчице са крвавим лицем, разбијеном лобањом и сможденим грудним кошем? Уз наслов који вришти да ју је, усред некаквог села или поља у провинцији Хелманд, у Авганистану, «из ваздуха» погодио сандук са пропагандним лецима који је избачен из једног британског транспортног авиона C130 типа Херкул (типично британска крађа

грчких имена, да не говоримо о «Elgin marbles», невероватним британским разбојништвом над грчким споменицима, сада у Британском музеју, «најбољем на свету»).

Шта би Милутин рекао? Псовао би Енглеску – и љутито упирао поглед у небо, управо како је чинио 1999. године. Псовао би Милутин зато што зна шта ти пилоти мисле и шта су научени да мисле и од чега га невољени политичари владајућих партија свом силом својих медија плаћених из Министарства за «културу» покушавају да одврате да мисли. Зна Милутин врло добро, као што сам ја то својим очима видео, да су се убице враћале на место злочина с новим бомбама управо кад су амбулантна возила стизала. Био сам присутан.

Али Милутин то никада не би сазнао читајући угледни дневник. Како би, кад Партија и сива еминенција нису одобрили? Уосталом, Партија, која контролише новине и часописе, сем једног или два, не дозвољава постојање правих иностраних дописника.

Како знам о авганистанској девојчици? Зато што сам читао лондонски *Тајмс* од 30. септембра, а ником у домаћим дневницима писаним ћирилицом (друге не читам) то није било одобрено да читају или, још страшније, није им било интересантно. Уосталом уђите у сајт лондонског Тајмса (
Young girl is killed by RAF leaflet drop in Afghanistan - Times Online
) и видећете о чему је овде реч. RAF је Royal Air Force (британске «Краљевске ваздухопловне снаге»).

О чему се заправо ради? Ради се *не* о убиству из нехаја, него о *промишљеном убиству.* З ато што је пилот знао да баца сандуке који ће се можда отворити у ваздуху, а можда неће. И знао је да то баца над
главама људи.
У Хагу би добио бар пет година (а у САД 5-20), кад би у Хагу постојало цивилизовано судство. Такав суд би такође сазнао шта је писало у летцима, док се у садашњој ситуацији РАФ-у може да осорно каже «Не сећамо се.»

Треба схватити да се то убиство девојчице догодило *23. јуна 2009.* и да је читава ствар од тада заташкавана. Отац и мајка
девојчице
нису имали коме да се жале, коме да обелодане, ову стравичну «колатералну штету» у

виду њихове ћеркице. А кад је ствар обелодањена, није било дана жалости у Уједињеном Краљевству, није било свећа у Лондону, није било ударања себе у главу, и није било
промене начина на који се сандуци с лецима бацају из ваздуха.

Наравно ми смо бољи, ми смо душевнији, ми смо дубљи, ми више патимо. Каква феноменална илузија, каква само-лаж, кад шта је у питању је једноставно *невероватна глупост прихватања владајуће догме.*

Да ли *ико* у Другој Србији (која би и песнички била испљувана да не гаји сазвежђе медиокритета наклоњених екс-комунистчкој новој буржоазији) размишља, *ика д, чак и у бесаним ноћима, о колатералној штети 24. марта 1999 – 9. јуна 1999* ?

У једном претходном чланку објављеном на сајту НСПМ-а, написао сам да «не могу а да не релативизујем ствари рационално» и навео да сам лично видео неупоредиво горе повреде на људима после фудбалских мечева у разним европским градовима. У међувремену, један се млади живот трагично угасио у Београду. Ипак стојим иза онога што сам раније написао.